

[Torben Lund]

nu også skal betale det hele; ansvaret for og kompetencen til at bygge ældreboliger, f.eks. også plejehjem, har jo hidtil ligget i kommunerne.

Man bruger det lidt forsigtige udtryk, at der er tale om kommunal medfinansiering, men man kommer sådan set for skade selv at afsløre, hvad udtrykket medfinansiering i virkeligheden betyder, ved, at man bruger udtrykket 100 pct. kommunal medfinansiering; man tør nok mene, at det er at pynte på begreberne, for det er selvfølgelig en 100 pct. kommunal finansiering, der er tale om.

Men vil der så komme flere boliger ud af det? Ja, det eneste, vi ved med sikkerhed, er, at der i hvert fald bortfalder en kvota, vi kender i dag, på tusinde lette kollektivboliger; og vi ved også, at plejehjem kun skal bygges i ekstraordinære tilfælde. Jeg har fra anden side hørt – det kan være, det fremgår af lovforslaget – at man stiler imod, at denne nye reform måske kan give omkring 1.500 ældreboliger om året. Hvis det er tilfældet – og det kan boligministeren måske fortælle lidt om i dag – mener jeg ikke, man på nogen måde løser det eksisterende boligproblem for ældre, og man løser langt mindre ældrebefolkningens fremtidige boligproblem.

Jeg synes, det er trøstesløst, og jeg vil appellere til et alternativt flertal her i folketinget om, at vi nu tager os sammen og løser de ældres påtrængende boligproblem.

Boligydelser går heller ikke fri, ikke i den forstand, at det bebudes, at boligydelsen skal sættes ned for de ældre, for også her overvælttes der altså nogle flere udgifter på kommunerne ved, at man nedsætter den statslige refusion fra 75 til 50 pct. Jeg mener i virkeligheden, at det, man nu gør med boligydelsen, er i direkte modstrid med den intention, vi har arbejdet med i mange år, og som bl.a. har været hele formålet med boligydelsesreglerne, nemlig at få ældre borgere ind i nogle nyere og mere velindrettede boliger. Det bliver sværere, når kommunerne selv skal betale en større andel af udgiften. Noget helt andet er, at det er en rent lovpligtig ydelse, så det med kompetence og økonomisk ansvar hænger ikke rigtig sammen på dette område, når kommunerne skal have en større andel af udgifterne.

Hvad angår ungdomsboliger, kan man ikke sige, at ungdomsboligbehovet er nærmere beskrevet; der bruges seksten linjer på

ungdomsboliger i redegørelsen, og de seksten linjer bruges til at beskrive en arkitektkonkurrence om, hvordan man eventuelt kan bygge nogle mere fleksible ungdomsboliger. Det synes jeg da er et udmærket formål; det var vel strengt taget socialdemokratiet, der i sin tid lancerede tankegangen om at bygge mere fleksible ungdomsboliger, så det skal jeg ikke sige noget ondt om, men jeg synes nok, der mangler et par linjer i afsnittet om ungdomsboliger. Hvad med hele boligbehovet for de unge? Hvad med spørgsmålet om de unges behandling på det private værelsesmarked, hvor vi hvert år ser nogle meget kedelige eksempler på, hvordan det foregår? Og hvad med det problem, som i hvert fald er meget velkendt i boligstyrelsen, nemlig at rammebeløbene for ungdomsboligerne har meget svært ved at hænge sammen, ikke mindst i de tilfælde, hvor man skal bygge ungdomsboliger ved ombygning af eksisterende ejendomme? Det havde været rart, om vi her kunne have fået nogle bud på, hvad boligministeren ville gøre på ungdomsboligområdet. Ganske vist er vi nu kommet ud af ungdomsåret, men jeg synes ikke, man havde haft behov for at tage en så effektiv konsekvens af det.

Om byfornyelsen skal jeg ikke sige ret meget. Jeg er meget tilfreds med, at boligministeren vil prioritere byfornyelsen højt også med hensyn til ældre handicapvenlige boliger i byfornyelsesområderne. Jeg skal blot sige, at jeg er lidt bange for, at det kan ende i skønne ord, også i dette afsnit, for boligministeren annoncerer jo også, at vi skal blive inden for den investeringsramme, vi kender i dag. Det er svært at se, hvordan man skulle tilgodese de meget udmærkede bemærkninger, der gøres om byfornyelsen, uden at der afsættes midler til det. Jeg tror ikke på, at der er nogen realitet i det.

Endelig vil jeg med hensyn til flygtningenes bosætning sige, at jeg er enig med boligministeren i, at vi skal sprede flygtningenes bosætning både geografisk og også på flere boligtyper. Boligministeren siger, at dette her er en rent kommunal opgave. Jeg mener, det er vigtigt at sige, at kommunerne er centralt placeret i denne opgave – så langt er jeg enig – men jeg tror nok, vi må erkende, at staten må give kommunerne instrumenterne til at klare denne spredning både ved, at der er de fornødne kvoter, og ved at give adgang til